

Haberler > Yazarlar > Ayşe ARMAN > 1 milyon 700 bin takipçim var ama içeride yapayalnızdım

Ayşe Arman

1 milyon 700 bin takipçim var ama içeride yapayalnızdım

27 Ekim 2017

Yazdır Yazı Tipi

ATILLA Taş, 14 aydan sonra özgürlüğüne kavuştu. Gerçi kendini henüz dışarıda hissedemiyor. Gökyüzüne bakınca başı dönüyor, midesi bulanıyor. Kendi deyişiyle, o bir "ironi sanatçısı". Hayatın her alanında, az karakterli cümlelerle mizah yapabiliyor. Kendiyle de dalga geçiyor. Ama ne yazık ki artık bu ülkede bunlara da tahammül kalmadı. Birkaç gün önce cezaevinden çıktı ve şimdi de huzurlarınızda...

- Hoş geldin! Gelir gelmez yine şahane tweet'lerle hayatımızı renklendirmeye başladın, "Selam gıybet dünyası, hiç mi özlemediniz be köftehorlar" diye seslendin. Hep mi bu kadar pozitifin, hayat mı seni böyle yaptı?

Vatan Caddesi'nde gözaltındayken bile espri yapıyordum ben. İnsanları güldürüyordum. Oradan başka bir bölümü geçince, gözaltındakiler "Ya Atilla Taş'ı buraya getirin, adam bize moral veriyordu!" demişler... Hep böyleydin yani. Zaten başıma gelenlere mizahi açıdan bakamasaydım ruh sağlımı ütirdim! Mizah beni kurtardı! Öbür türlü çok işim kapanırdı. Bir de ne olacak, yine alırdın, ne

yiğirdim! İmzaları benim kurtardım! Odur tünü çok içine kaparıyorsun. Bir de ne olacak, niye alındın, ne zaman çıkacaksın bilmiyorsun. Ve iki tane ağırlaştırılmış müebbetle yargılanıyorsun. Resmen idam yani. Eylem olarak önüne konulan da yazdığın yazılar, attığın tweet'ler. Bir şiddet eylemi yok, silahla zaten işim olmaz, hepsi fikir, bunun dışında bir de gazete yazmışım, ama yasal bir gazetede yazmışım...

- Toplam ne kadar yattın?

14 ay.

- İçeride tweet atmayı özledin mi?

(Gülüyor) Özledim. Ara sıra okuduğum haberlerden aklıma tweet'ler geliyordu. "Dışarıda olsam, şöyle bir tweet patlatırdım" diyordum. Kısa karakterle derdimi güzel anlatabiliyorum ben. Ama haliyle bir kırgınlık oldu tabii...

- Geldik, "Her ne kadar inceden sattıysanız da sizi her zaman sevdim. Kurban olurum lan size!" tweet'ine. Hadi gerçeği söyle, insanların seni sattığını mı düşünüyorsun?

E biraz öyle tabii! Tamam, sen kendi inandığın doğruları söylüyorsun, kendi istediğin için haksızlıklara karşı geliyorsun, kendi istediğin için muhalefet ediyorsun, ama seni takip eden insanlar da var. Yalnız değilsin gibi geliyor. Ama sonra mahkemeye gidiyorsun, cezaevine giriyorsun, aylar geçiyor, bir bakıyorsun hep yalnızsın! OHAL şartları çok ağır, mektup yasak, avukat yasak... Ve sen sadece üç kişiyle kalıyorsun!

- Ailen?

Evet. Başka kimse yoktu! Her gün 20 metrekare bir yerdesin. 7 adım atabiliyorsun. 10 metre önünü bile görememek nasıl bir şey biliyor musun? Şimdi gökyüzüne baktığımda başım dönüyor. Cezaevinde gökyüzünü de kapattılar. Üstümüze kafes çektiler. Bir beton dökülmediği kaldı! İşte bu şartlarda, en yakınındaki insanlar bile senden kaçıyor. Çevrende kimse kalmıyor, cüzamlı gibi oluyorsun. Günün sonunda bir bakıyorsun, bu kadar insan takip ediyor ama yanında kimse yok!

- Çok mu acıttı bu senin için?

E ne yalan söyleyeyim, acıttı! İster istemez içeride kendini sorguluyorsun. Sonunda da o sorgulama bir kitaba dönüştü: "Sakıncalı Çökelek." Yakında çıkacak. Orada da yazdım. "Neden yaptım?" dedim, "Amacım neydi?" Biraz da bu soruların cevabını bulmak beni çıkmazdan çıkarttı: Ben muhalefeti kendim için yaptım. Kendi inandığım değerler için. Kendi gördüğüm yanlışlar için. Birileri beni takip etsin, beni desteklesin diye değil. Ben sonuçta siyasetçi değilim. Dahası, bu muhalif halim yüzünden çok şey kaybettim. Aylarca işsiz kaldım. Gazetede yazmayı da işim olmadığı için kabul ettim...

- İnsanlar korktuğu için mi senin yanında yer almadı?

E tabii öyle. Ama ne kadar da korksan, insanın bir mahkemesine gidersin. Bak, gösteri yapsınlar demiyorum. Gerçekten çok yalnız kaldım. CHP'liler destek verdi, sağ olsun Kemal Kılıçdaroğlu da. Bir de gazetecilerin, yazı yazan insanların cezaevinde olması çok saçma. Başka sese bu tahammülsüzlük nedir? Ne vani. tek fikirlilik mi olsun? İstenen bu mu? Demokrasi divorsak. böyle nasıl büyür ki

demokrasi? Bu kadar büyük bir otosansür olursa, insanlar fikirlerini bile açıklamaktan çekinirse, demokrasiden söz edemezsin ki...

VİCDANIM BİLE İRONİ İÇERİYOR

- Tahliye olman, 'FETÖ'nün medya yapılanması' ayağından olmadığını kanıtı mı?

Bir örgütün içine girip, onların amacı doğrultusunda yazsam, bu suçlamayı anlarım, ama ben Türkiye'de yayın yapan bir gazetede yazdım. Ayrıca ben orada yazmaya başladıktan sonra muhalif olmadım ki, zaten muhaliftim! O gazetede yazma sebepim de işsizlik. Çünkü ne konser işi geliyordu, ne reklam filmi, ne de televizyona çağırıyorlardı. Benim de hayatımı bir şekilde idame ettirmem gerekiyordu.

- Bundan böyle gerçekten evinin erkeği, çocuklarının babası mı olacaksın!

Hayır ya! Dalga geçtim ben. Benim vicdanım bile ironi içeriyor! Kendimi ironi sanatçısı olarak görüyorum. O lafımda bile bir eleştiri vardı. Artık Türkiye'de muhalefet yapmanın ne kadar zor olduğunu anlatıyordum. Günün sonunda yanımda kimse yoktu! Tek başıma çektim cezamı...

- En zor gelen neydi?

Bu işte! Bu yapayalnız olma hali. Terk edilmişlik hali. Cumhuriyet gazetesi çalışanlarıyla karşılaşıyordum. Ahmet Şık müthiş bir gazeteci. Bu insanlarla kader ortaklığı yaptık. Onlar ne kadar suçluysa, ben de o kadar suçluyum. Onlar da neticede gazetecilik yapıyor. Yoksa bir yere gidip bomba koymadılar. Onların da bir an evvel özgürlüklerine kavuşmaları gerekiyor.

'SAKINCALI ÇÖKELEK STAND UP'LARI YAPACAĞIM'

- Bundan sonra ne yapacaksın? Yeni bir "Ham çökelek"e maruz mu kalacağız?

Şarkı işinden çok soğudum ben. Gerçi referandum günü cezaevindeydim, "Metris'in Avlusu'nda" diye bir şarkı yazdım. İçime sindi, onu paylaşırım belki. Dediğim gibi kitabım yakında çıkıyor, çıktıktan sonra, "sakıncalı çökelek stand up gösterileri" düşünüyorum. İlk defa bir cezaevi kitabı mizah kitabı oldu. Acıların içinde öyle komik şeyler çıkardım ki, gülmek mümkün değil...

DİRENMENİN EN İYİ YOLLARINDAN BİRİ AŞK

- Karın Meltem'le nasıl bir aşk yaşıyorsunuz?

Öyle böyle değil.

- Romantik bir şey mi cezaevinde aşk yaşamak, evlenmek...

Aşkı o kadar güçlendiriyor ki. O kadar çok bağlanıyorsun ki birbirine. Dışarıdaki insan da aslında hapis yatıyor. İçeridekinden hiç farkı yok. O yolları tepiyor geliyor, saatlerce sırada bekliyor, aranıyor, bir saat görüşüyorsunuz ve gidiyor. Maddi-manevi inanılmaz büyük acılar sıkıntılar...

- Nasıl tanıştınız?

- NASIL TANIŞTUK ?

12 senelik mazimiz var. Biz yazıldığı gibi Twiter'da tanışmadık. Bizim piyasada basın danışmanlığı işleri yapıyordu. Uzun bir süredir birlikteydik. Ama ikimiz de evlilikten korkuyorduk. Beni cezaevine atanlar sayesinde güzel bir evliliğe kavuştum! Benimle cezaevinde evlendi. Şöhret olduğumda, iyi durumda olduğumda değil, en kötü zamanımda. Evli olmadığımız için başlarda görüşemiyorduk. N'apıyordu biliyor musun? Görüşe geliyordu, beni göremeyeceğini bile bile. Ama onun orada olduğunu bilmem için bana içeri haber yolluyordu. Görüş saati boyunca bekliyordu dışarıda, sonra gidiyordu. Ben de ağlıyordum. Ama onun orada olduğunu bilmek, onunla aynı anda, aynı havayı solumak bana çok güç verdi. Direnmenin en iyi yollarından biri aşkmış! Diren aşk!

KİMSENİN GAZINA GELMEDİM

- Sana bir milyon 700 bin takipçi tarafından gaz verildiği için mi Silivri'yi boyladığını düşünüyorsun?...

Hayır, o da bir espri! Kimsenin gazına filan gelmedim. O yazdıklarım kendi kişisel tespitlerimdi. Sadece biraz sitem ediyorum, bu kadar yalnız bırakıldığım için. Dün havaya almaya dışarı çıktım. Bir sürü insan geldi yanıma, "Çok üzüldük, suçsuz olduğumu biliyorduk!" dediler. Kamu vicdanını yaraladı benim içeri atılmam. Ama işte herkes korkuyor. Böyle bir korku atmosferi oluştu.

HER YERDE HÜRRİYET

DİĞER KANALLAR

[Facebook](#) [Twitter](#) [RSS](#)

[Kişisel Verilerin Korunması](#)

[Hürriyet Kurumsal](#)

[Bize Ulaşın](#)

Hürriyet
com.tr

© Copyright 2022 Hürriyet Gazetecilik ve Matbaacılık A.Ş